

Nd.

439. Breytingartillögur

við frv. til laga um aðflutningsbann á áfengi,
eins og það var samþykkt við 2. umr. í Nd.
Frá meirhluta nefndarinnar

Við 2. gr.

Í staðinn fyrir orðin (í 4. l.): »Báðar þessar . . . sem lyfsölum er skylt«, komi: »Lyfsölum og héraðslæknum skal og heimilt að flytja til landsins vínanda þann og annað áfengi, sem þeim er skylt«

Við 3. gr.

Í stað orðanna í 2. lið: »svo fær hann . . . nauðsynlega aðstoð« komi: »Svo fær hann og borgun fyrir húsrúm undir áfengisbirgðir, vinnulaun handa verkamönnum til aðstoðar og burðargjald bréfa. Ennfremur fær hann endurgjald fyrir eíni þau, er með þarf til þess að gera áfengi óhæft til drykkjar«.

Við 4. gr.

1. Í stað orðanna: »flutningskostnaður til Reykjavíkur« komi: »borgun fyrir flutning til Reykjavíkur og uppskipun þar«.

2. Í stað orðanna: »Skal hann þá merkja það«, komi: »Að því búnu skal hann, eftir fyrirsögn efnafræðings landsins, sem skyldur er að láta honum aðstoð sína í té, blanda það áfengi, er til iðnaðarfyrirtækja eða eldsneytis er ætlað, þeim efnum, er gera það óhæft til drykkjar, án þess það þó missi notagildi sitt til þess sem það er ætlað. Því næst skal umsjónarmaður merkja áfengið.«

3. Í staðinn fyrir orðin: »þann sérstakan kostnað . . . sbr. 3. gr.« komi: »Kosnað þann, er af blönduninni hefir leitt.«

4. Í stað orðanna: »Nú hirðir . . . endursent seljanda«, komi: »Nú liða svo 12 mánuðir frá tilkynningu umsjónarmanns áfengiskaupa um aðflutning áfengis, að sá hirðir ekki áfengið, er pantað hefir, né lýsir heldur yfir þeirri ósk, að áfengið sé á hans

kostnað endursent seljanda, og er þá rétt að áfengið með umbúðum sé gert upptækt. Andvirðið rennur í landsjóð.

Við 5. gr.

Í stað orðanna: »Nú hefir . . . lögum þessum«, komi: »Nú hefir skipstjóri meðferðis áfengi frá útlöndum, sem ekki er ætlað til skipsforða og ekki á að fara til umsjónarmanns áfengiskaupa«

6. grein orðist svo:

»Nú strandar skip hér við land og hefir meðferðis áfengi til umsjónarmanns áfengiskaupa eða frá honum, og skal hreppstjóri í forföllum lögreglustjóra þá þegar taka áfengisíllátin til varðveislu og gæta þess að ekki sé í þau farið. Hann skýrir þegar í stað lögreglustjóra frá, en lögreglustjóri setur embættisinnsigli sitt fyrir íllátin og kemur þeim til geymslu á óhultum stað. Afengi þetta má lögreglustjóri ekki selja eða á annan hátt láta af hendi til annara manna; en skýra skal hann með fyrstu ferð réttum eiganda frá björgun áfengisins. Kjósi hann innan 6 mánaða að það sé sent sér á sinn kostnað, skal það gert; en sé upptækt ella.

Sé um skipsforða að ræða, fer um meðferð áfengisins og tilkynningu til skips-eiganda svo sem fyrir er mælt í grein þessari hér að framan, og skal það áfengi gert upptækt, nema það hafi verið gert óháft til drykkjar undir umsjón lögreglustjóra, eða eigandi hafi látið flytja það úr landi innan 8 mánaða.

Nú er ókunnugt um eiganda strandgöz, og skal þá gera áfengið upptækt, ef eigandi hefir ekki sagt til sín áður en hinn lögskipaði auglýsingafrestur er útrunninn«.

Við 7. gr.

1. Orðin í 1. l.: »né laudhelgi« falli burt.

2. Í stað orðanna: »5. og 6. grein . . . í hlut á.«, komi: »6. og 11. gr., og merktur er eftir fyrirætlum þeirra greina.«

Ný grein bætist inn í, er verður 8. gr., svolatandi: »Um leið og ákvæði 1. gr. um bann gegn aðflutningi áfengis hér til lands ganga í gildi, skulu lögreglustjórar rannsaka áfengisbirgðir þeirra manna, sem vinsöluleyfi eða vínveitingaleyfi hafa. Jafnframt skulu þeir semja nákvæma skýrslu yfir áfengisbirgðirnar og merkja öll áfengisíllát glöggu heimildarmerki á þann hátt, er stjórnarráðið skipar fyrir um.

Þessi rannsókn áfengisbirgða skal endurtekin á 6 mánaða fresti, meðan vinsölumenn og vínveitingamenn halda söluheimild innan lands, og skulu þá jafnframt ónýtt heimildarmerkin á þeim íllátum, sem tæmd eru«.

8. gr., er verður 9. gr., orðist svo:

»Öllum, sem samkvæmt lögum þessum hafa heimild til innflutnings á áfengi, er óheimilt að veita það, gefa, selja eða láta af hendi til annara manna, nema það sé áður gert óháft til drykkjar«.

»Þó mega lyfsalar og héraðslæknar selja mönnum áfenga drykki eftir lyfseðli löggiltra lækna, en þó ekki oftast en einu sinni eftir sama lyfseðli. Um sölu lyfja þeirra, er áfengi er í, setur landlæknir reglur því til tryggingar, að áfeng lyf verði eigi höfð til neyzlu, heldur eingöngu til lækninga«.

9. grein, er verður 10. gr., orðist þannig:

»Veitingamenn og vinsölumenn, þeir er leyfi hafa til vinsölu hér á landi, sam-

kvæmt lögum nr. 26, 11. nóv. 1899 um verzlun og veitingar áfengra drykkja, mega, eftir 1. jan. 1915, ekkert selja hér á landi af áfengisbirgðum þeim, er þeir þá hafa, gefa, veita eða láta af hendi til annara manna. Skulu lögreglustjórar hver í sínu um dæmi þá þegar skyldir til að rannsaka áfengisbirgðirnar, og innsigla þær. Áður en 12 mánuðir eru liðnir skulu eigendur áfengisins skyldir að flytja birgðirnar eða láta flytja þær burt af landi, og skulu lögreglustjórar hafa nákvæmt eftirlit með að það sé gert. En alt það áfengi, sem þá er ekki dtflutt, skal tafarlaust gert upptækt.

Frá þeim degi er lög þessi verða staðfest, má ekkert leyfi til vinsölu né vínveitinga veita hér á landi.«

Ný grein bætist inn í, er verður 11. grein, svolátandi:

»Þær áfengisbirgðir, sem einstakir menn kunna að hafa í vörzlum sínum 1. jan. 1915, er ekki skylt að flytja burt úr landinu. En með slíkar áfengisbirgðir skulu lögreglustjórar eða umboðsmenn þeirra fara á sama hátt og ákveðið er í 8. grein að fara skuli með áfengisbirgðir vinsala og vínveitingamanna.

Áfengi það, er hér ræðir um, má aldrei flytja burtu af heimili eiganda, nema hann flytji sjálfur búferlum, eða það sé gert áður óhæft til drykkjar.«

Við 10. gr., sem verður 12. gr.

1. Í stað orðanna: »Ef nokkur . . . þá skal« komi: Nú er maður grunaður um óleyfilegan aðflutning eða óleyfilega sölu, eða veitingu áfengis, og skal þá«

2. Í stað orðanna: »hvaðan honum Geti, komi: »hvernig standi á birgðunum. Geri.«

Við 11. gr., sem verður 13. gr.

Í stað orðanna: »hann selur eða veitir« komi: »veitt er«.

12. gr. verður 14. gr.

13. gr., sem verður 15. gr., orðist þannig:

»Nú sést maður ölvaður, og skal þá heimilt að leiða hann fyrir dómara. Skal hann skyldur til að skýra frá, á hvern hátt haun hafi ölvaður orðið, og sé það af áfengi, þá hvernig og hjá hverjum hann hafi fengið það. Óhlyðnist hann að mæta fyrir dómara, eða svara spurningum, er dómari leggur fyrir hann, skal dómari halda honum til hlyðni með hæfilegum sektum, þó ekki lægri en 10 krónum í hvert skifti.«

14. gr., sem verður 16. gr., orðist svo:

»Brot gegn 1. gr. laga þessara varða í fyrsta sinn sektum frá 200—1000 kr.

Brot í annað sinn varða sektum frá 500—2000 kr.

Brjótí nokkur oftast gegn ákvæðum þessarar greinar, varðar það sektum frá 1000—5000 kr.

Fjárnám fyrir sekt á hendur skipstjóra má gera í skipi hans.

Jafnan skal hið ólöglega aðflutta áfengi gert upptækt«

Við 15. gr., sem verður 17. gr.

1. Aftan við 1. lið greinarinnar komi: »og má gera fjárnám fyrir sektunum í skipi hans«.

2. Í stað orðanna: »100—2000 kr. komi: »50—500 kr.

3. Í stað orðanna: »250—2500 kr.« komi: »200—1000 kr.

Við 16. gr., sem verður 18. gr.

Orðin: »og því helt . . . í landsjóð« falli burt.

17. grein, sem verður 19. gr., orðist svo:

»Nú verður læknir sannur að sök um að hafa látið af hendi læknisseðil um

áfengi í þeim tilgangi að það verði notað öðruvísi en sem læknislyf, og skal hann þá í fyrsta sinn sekur um 100—1000 krónur, og skal sektin tvöfaldast, sé brotið endurtekið. Verði læknir sannur að sök um slíkt oftár en tvisvar, má svipta hann læknisleyfi um stundarsakir, eða að öllu, ef miklar sakir eru.

18. gr. verður 20. grein.

19 gr., sem verður 21. gr. orðist svo:

»Með brot gegn lögum þessum skal að öðru leyti fara sem almenn lögreglumál.

20. gr. verður 22. gr.

21. gr. verður 23. gr.

22. gr., sem verður 24. gr. orðist svo:

»Lög þessi koma til framkvæmdar 1. jan. 1912 með þeim takmörkum, er leiða af ákvæðum 10. og 11. greinar, og eru með þeim numin úr gildi öll lög og tilskipanir, er koma í bága við þessi lög.»